

Arrest

nr. 218 532 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig zesde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig vijfde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.1. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 30 augustus 2006 een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf omdat de door verzoeker aangehaalde feiten niet bleken te ressorteren onder de Conventie van Genève, de problemen van gemeenrechtelijke aard waren, en er werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakte waarom hij niet zou kunnen rekenen op de steun van de Asayish (veiligheidsdienst). Het beroep dat verzoeker hiertegen indiende werd op 30 april 2010 verworpen door de Raad van State. Verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 16.145 van 19 september 2008 omdat verzoeker er niet in geslaagd is de appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen en omdat de situatie in Noord-Irak niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zijn derde verzoek om internationale bescherming werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 juli 2011 niet in overweging genomen. Verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 159 962 van 14 januari 2016 omdat hij geen concrete en geloofwaardige indicaties aanbracht die zijn persoonlijke vrees voor rekrutering aannemelijk maken en omdat er voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In het kader van verzoekers vorig, vijfde verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 23 maart 2017 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 192 050 van 14 september 2017.

2.2. Ter ondersteuning van zijn huidig zesde verzoek om internationale bescherming komt verzoeker met geheel andere, nieuwe verklaringen op de proppen. Verzoeker verklaart dat hij vroeger een soennitische moslim was, maar dat hij zich in februari 2018 bekeerd heeft tot het christendom en meer bepaald de Getuigen van Jehova. Hij stelt dat via Facebook zijn familie, vrienden en kennissen in Irak op de hoogte zijn geraakt van zijn bekering, merkt op dat hij en zijn familie in Irak bedreigd worden door A. S., een imam uit zijn dorp, en vreest bij een terugkeer naar Irak vermoord te worden, omdat volgens hem de islamitische wetgeving toelaat om een persoon die de islam verlaat en zich tot het christendom bekeert te vermoorden.

Verzoeker legt ter staving van zijn zesde verzoek om internationale bescherming volgende stukken neer:

brochures van de Getuigen van Jehova, enkele foto's, een attest van de Getuigen van Jehova en een boekje van de Getuigen van Jehova.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers huidig zesde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard omdat er geen nieuwe feiten of elementen aan de orde zijn, of door verzoeker worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

De commissaris-generaal stelt vooreerst vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met A. S. In dit verband wijst hij o.a. op een grote discrepantie tussen verzoekers verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Tevens stelt hij dat het door verzoeker geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend is.

Voorts wordt opgemerkt dat de door verzoeker voorgelegde documenten geenszins de door hem aangehaalde problemen met personen in Irak kunnen staven. Deze documenten tonen immers, zo luidt de bestreden beslissing, enkel aan dat hij met de Getuigen van Jehova in contact is gekomen en hij ook deelneemt aan hun activiteiten, een element dat momenteel niet in twijfel getrokken wordt, aldus de commissaris-generaal.

Vervolgens wordt verwezen naar informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de situatie van minderheden in Irak en op grond hiervan geoordeeld dat de situatie van de christelijke gemeenschap, waartoe verzoeker behoort, in Noord-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming. Het loutere feit christen (of Getuige van Jehova) te zijn in Noord-Irak is op zich niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, zo stelt de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. Verzoeker moet zijn vrees voor vervolging of zijn risico op ernstige schade dus in concreto aantonen, hetgeen, zo oordeelt de commissaris-generaal, in casu niet het geval is.

Verder wordt, eveneens op grond van informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, vastgesteld dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er,

zo luidt de bestreden beslissing, voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker oppert thans met betrekking tot de bestreden beslissing dat “Deze visie is een niet conforme omzetting van sommige bepalingen uit de kwalificatierichtlijn: het intern vluchtalternatief, actoren van vervolging en andere. De inhoudelijke filter is niet correct gehanteerd conform de procedurerichtlijn, m.n. nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt (artikel 32.4 Procedurerichtlijn)”.

Verzoeker licht deze stelling echter niet in het minst toe. Hij beperkt zich tot voormeld uiterst vaag betoog, zonder dit enigszins te preciseren en concreet op de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing te betrekken. Verzoeker kan dan ook geenszins worden gevolgd in zijn vage en zeer algemene overtuiging/visie. Een dergelijk betoog is geenszins ernstig of dienstig.

In zoverre verzoeker, vaag verwoord, voorhoudt dat zijn bekering tot de Getuigen van Jehova wordt afgedaan als een “platitide ‘blote bewering’”, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing verzoekers huidige contacten met en deelname aan de activiteiten van de Getuigen van Jehova niet in twijfel worden getrokken, doch verzoeker zijn voorgehouden problemen en vrees die hij hieraan verbindt geenszins aannemelijk of geloofwaardig maakt.

Dergelijk vaag, algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker zeer alert opmerkt dat “Het intern vluchtalternatief werd ook niet beoordeeld”, wijst de Raad erop dat er in de bestreden beslissing inderdaad nergens over een intern vestigingsalternatief wordt gesproken. In de bestreden beslissing wordt daarentegen, net zoals bij vele voorgaande beslissingen in het kader van verzoekers talrijke vorige verzoeken om internationale bescherming, vastgesteld dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst, namelijk (Deraluk in de provincie Dohuk in) Noord-Irak, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Van een intern vestigingsalternatief is er derhalve, geheel logisch dus, geen sprake in de bestreden beslissing.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 januari 2019, voert verzoekende partij aan dat verwerende partij stelt dat haar bekering niet echt/werkelijk is. Volgens verzoekende partij steunt verwerende partij op haar verklaring in het verleden dat zij als religie nog altijd vermeldde dat zij moslim is. Verzoekende partij is het niet eens met deze redenering aangezien zij toen nog niet helemaal bekeerd was maar wel de intentie had. Volgens verzoekende partij zou de verwerende partij daaruit afgeleid hebben dat zij leugenachtige verklaringen aflegt. Zij heeft aangegeven werkelijk bekeerd te zijn op het moment dat dit ook zo was. Bovendien is daar een bijkomend probleem nu haar familie op de hoogte werd gebracht van haar bekering. Verzoekende partij bevestigt dat haar bekering wel degelijk een probleem is bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekende partij wijst er nog op dat de verwerende partij weliswaar stelt dat in de KAR de bejegening van christenen geen probleem stelt, doch zij verliest uit het oog dat het in haar geval gaat om een bekering van moslim naar christen, hetgeen wel degelijk een probleem is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en haar vrees voor vervolging en tot het formuleren van algemene beweringen en verwijten/kritiek aan het adres van de commissaris-generaal, doch ze gaat evenwel niet concreet in op de in de beschikking van 8 januari 2019 opgenomen grond.

In zoverre verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal stelt dat haar bekering niet echt/werkelijk is en haar leugenachtige verklaringen verwijt, en waar zij suggereert waarop de commissaris-generaal zich hiertoe steunt, benadrukt de Raad dat verzoekende partij in de bestreden beslissing nergens leugenachtige of ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar interesse voor en deelname aan activiteiten van de Getuigen van Jehova wordt verweten. In de bestreden beslissing wordt niet/nergens, laat staan uitdrukkelijk gesteld dat verzoekende partij haar verklaringen omtrent haar bekering tot het christendom en meer bepaald de Getuigen van Jehova leugenachtig en ongeloofwaardig (zouden) zijn.

In de beschikking van 8 januari 2019 werd in die zin reeds eerder opgemerkt dat *“In zoverre verzoeker, vaag verwoord, voorhoudt dat zijn bekering tot de Getuigen van Jehova wordt afgedaan als een ‘platitudo ‘blote bewering’”, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing verzoekers huidige contacten met en deelname aan de activiteiten van de Getuigen van Jehova niet in twijfel worden getrokken, doch verzoeker zijn voorgehouden problemen en vrees die hij hieraan verbindt geenszins aannemelijk of geloofwaardig maakt.”* Verzoekende partij haar argumentatie dienaangaande ter terechtzitting is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekende partij summier herhaalt dat zij problemen heeft aangezien haar familie op de hoogte is geraakt van haar bekering, ze oppert dat haar bekering wel degelijk een probleem is bij een terugkeer naar haar land van herkomst, en stelt dat ofschoon de verwerende partij weliswaar stelt dat in de KAR de bejegening van christenen geen probleem stelt, zij hierbij uit het oog verliest dat het in haar geval

gaat om een bekering van moslim naar christen, en dit wel degelijk een probleem is, merkt de Raad op dat deze algemene opmerkingen van verzoekende partij geen afbreuk doen aan de eerder gedane vaststelling dat verzoekende partij de door haar voorgehouden problemen en vrees die zij aan haar verklaarde bekering tot de Getuigen van Jehova verbindt niet aannemelijk of geloofwaardig maakt. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt (met concrete en overtuigende elementen) de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het door haar in het kader van haar huidig zesde verzoek om internationale bescherming ingeroepen vluchtrelaas, zoals o.a. de vaststelling dat zij tijdens haar opeenvolgende gehoren manifest uiteenlopende en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het al dan niet hebben van problemen met en ontvangen van bedreigingen vanwege haar familie.

In de bestreden beslissing wordt daarnaast op goede grond, gelet op de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, het volgende opgemerkt: *“Wat de situatie van minderheden in Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de “COI Focus Irak- de situatie van minderheden in Noord-Irak”, d.d. 20 maart 2015, en de “COI Focus Irak: De situatie van christenen in de Koerdische Autonome Regio”, dd. 15 oktober 2017) dat de situatie van de christelijke gemeenschap, waartoe u behoort, in Noord-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming. Met uitzondering van twee belangrijke aanvallen tegen christenen en yezidi's in december 2011 werd voor het overige, geen melding teruggevonden van religieus gemotiveerd geweld tegenover christenen. De christenen in Noord-Irak hebben de mogelijkheid hun godsdienst ongehinderd uit te oefenen en is er sprake van een zekere maatschappelijke tolerantie ten aanzien van andere geloofsovertuigingen. Bovendien blijken vooral christenen goed vertegenwoordigd in het Koerdische parlement en de provincieraden. Over het algemeen is de (verblijfs-)situatie voor christenen in Noord-Irak veilig en zij ondervinden er gevoelig minder problemen dan in Centraal-Irak. Als er in de Noord-Iraakse regio al gewelddadigheden vanwege IS voorkomen, hetgeen blijkens de informatie zeldzaam is, hebben deze eerder de Koerdische veiligheidsdiensten als doelwit en tot op heden geen minderheden.*

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit christen (of Getuige van Jehova) te zijn in Noord-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen, hetgeen in casu niet het geval is.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bovendien laat verzoekende partij geheel na haar stelling dat aangezien het in haar geval om een bekering van moslim naar christen gaat, dit wel degelijk problematisch is, ook maar enigszins met concrete en objectieve informatie te onderbouwen. Verzoekende partij maakt de door haar verklaarde vrees en eventuele problemen niet *in concreto* aannemelijk.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS